

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 523/2542

คำสั่งคำร้องที่ 523/2542 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นางเกศินี ทรัพย์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.อ. มาตรา 188

ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่จำเลยฎีกาอ้างว่าเป็นข้อกฎหมาย และอ้างว่าศาลอุทธรณ์วินิจฉัยข้อเท็จจริงผิดจาก พยานหลักฐานในสำนวนเป็นเรื่องที่จำเลยบิดเบือนข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยเพื่อให้เป็น ข้อกฎหมาย ทั้งไม่ปรากฏว่าศาลอุทธรณ์ ฟังข้อเท็จจริงผิดไปจากพยานหลักฐานในสำนวนและ ขัดต่อกฎหมายรัฐธรรมนูญตามที่จำเลยกล่าวอ้างมาในฎีกา แท้ที่จริง เป็นเรื่องที่จำเลยโต้แย้งไม่ให้ รับฟังข้อเท็จจริงตามที่ โจทก์และโจทก์ร่วมนำเสนอ และการจะรับฟังพยานหลักฐานใด เพียงพอ หรือไม่เป็นดุลพินิจของศาล ดังนี้ฎีกาของจำเลย เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟัง พยานหลักฐานของ ศาลอุทธรณ์จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

คำพิพากษา

คดีนี้ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นที่พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย 6 เดือน จึงต้องห้ามมิ ให้จำเลยฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่งศาลชั้นต้น พิพากษา ว่า จำเลย มี ความผิด ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188 ลงโทษ จำคุก 6 เดือน ส่วน ที่ ขอให้ นับ โทษ ของ จำเลย ต่อ จาก โทษ ใน คดี อื่น ให้ยก จำเลย อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน จำเลย ฎีกา ศาลชั้นต้น มี คำสั่ง ว่า ฎีกา ของ จำเลย ต้องห้าม มิให้ ฎีกา ใน ปัญหา ข้อเท็จจริง ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 จึง ไม่รับ ฎีกา จำเลย ยื่น คำร้องอุทธรณ์ คำสั่ง ว่า จำเลย กระทำ ความผิด ไม่ครบ องค์ประกอบ ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188 และ พยานหลักฐาน ไม่ ชัดแจ้ง ว่า จำเลย กระทำ ความผิด จริง ซึ่ง ควร ยก ประโยชน์ ให้ แก่ จำเลย การ ที่ ศาลชั้นต้น มี คำสั่ง ไม่รับ ฎีกา จำเลย เป็น การ ขัด ต่อ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กฎหมาย ลักษณะ พยาน และ ขัด ต่อ กฎหมาย รัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็น กฎหมาย หลัก ใน เรื่อง ประชาชน ชาว ไทย และ กฎหมาย สิทธิ มนุษย ชน ทำให้ จำเลย ได้รับ โทษ ทั้งที่ ไม่ได้ กระทำ ความผิด จึง เป็น ฎีกา ใน ปัญหาข้อกฎหมาย ขอ ศาลฎีกา โปรด มี คำสั่ง รับ ฎีกา ของ จำเลย ไว้ พิจารณา ต่อไป ศาลฎีกา สั่ง ว่า " ที่ จำเลย ฎีกา อ้างว่า เป็น ข้อกฎหมาย และ อ้างว่า ศาลอุทธรณ์ วินิจฉัย ข้อเท็จจริง ผิด จาก พยานหลักฐาน ใน สำนวน นั้น เป็น เรื่อง ที่ บิดเบือน ข้อเท็จจริง ที่ ศาลอุทธรณ์ วินิจฉัย เพื่อให้ เป็น ข้อกฎหมาย ทั้ง ไม่ปรากฏ ว่า ศาลอุทธรณ์ ฟัง ข้อเท็จจริง ผิด ไป จาก พยานหลักฐาน ใน สำนวน และ ขัด ต่อ กฎหมาย รัฐธรรมนูญ ตาม ที่ จำเลย กล่าวอ้าง มา ใน ฎีกา แต่อย่างใด แท้ ที่ จริง เป็น เรื่อง ที่ จำเลย โต้แย้ง ไม่ให้ รับฟัง ข้อเท็จจริง ตาม ที่ โจทก์ และ โจทก์ร่วม นำสืบ และ การ จะ รับฟัง พยานหลักฐานใด เพียงพอ หรือไม่ เป็น ดุลพินิจ ของ ศาลฎีกา ของ จำเลย เป็น การ โต้เถียง ดุลพินิจ ใน การ รับฟัง พยานหลักฐาน ของ ศาลอุทธรณ์ จึง เป็น ฎีกา ใน ปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้าม ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ศาลชั้นต้น ไม่รับ ฎีกา ของ จำเลย ชอบแล้ว ให้ยก คำร้อง "

เจริญ หัตถกรรม · สุวัตร์ สุขเกษม · ชนະ ภาสกันนัท

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/523/2542>